

tigheder. Lad os sammenligne det kirkelige med det Borgerlige, vi ville da finde, at med Confirmationsalderen indtræder man i alle kirkelige Rettigheder; men hvorfor saa lade hengaae de 15 Aar fra det 15de til det 30te Aar, inden han faaer denne kirkelige Ret, her er Tale om. Til Erhvervelsen af den politiske Valgret forekommer det mig unødvendigt at sætte en større Mellemtid end netop 5, men her i Forslaget er der regnet 10 Aar, og jeg troer, at den, der er moden til i sit 14de Aar, naar han er confirmeret, at nyde alle kirkelige Goder, kan ogsaa i sit 25de Aar, altsaa 10 Aar efter, have opfattet Betydningen af Præstens Valg, Præstens Stilling paa rette Maade. Den høitagtede Minister httrede igaar ligeoverfor det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, at han ikke fandt det berettiget eller rigtigt i det Hele taget at ville hente Beviis for dette Forslags Rigtighed deri, at det ogsaa var galt nu for Tiden. Ministeren meente, at det var meget urigtigt, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds østere fremkom med dette, og at han burde paavise, at der var flere Feil og Vilbfarelser i det Bestaaende end i, hvad der her foreslaaes, thi ellers skulde vi blive ved det Bestaaende. Her er imidlertid en mærkelig Forskjel tilstede. Her er paaviist Misbrug i det Bestaaende, de andre ere mulige Misbrug, og jeg vil da sige, hvorfor ikke heller vælge det, hvor Vilbfarelser og Misbrug kun ere en Mulighed, end holde fast ved det, hvor Misbrugene ere traadte frem i Virkeligheden. Som sagt, jeg troer ikke paa disse Misbrug, men i hvert Fald ere de kun mulige efter Lovforslaget, medens der paa den anden Side er paaviist virkelige Misbrug. Den høitagtede Minister søgte ogsaa Indvending deri, at medens Ansvar for Besættelsen af Præsteembeder, saalænge det bliver i en Haand, er større. Dersom nu Ministeren ved sin Indstilling foranlediger en uærdig og usikkert Person beskikket til et Præstekald, saa har han et virkeligt Ansvar, medens derimod dette Ansvar ikke havde noget at bethyde, naar det stete paa den her foreslaaede Maade. Men jeg maa bemærke, at Ingen vil kunne skyde sit Ansvar fra sig. Ingen, som har været med til til at vælge en Præst, kan undskyldes sig med,

at han ikke har Part i Valget, idet det udtrykkelig staaer i Loven, at Valget skal stee ved en Protocol, hvori de Stemmegivendes Navne indføres skriftlig, og dersom det viser sig, at Valget er slet, og man vil rette Bebreidelse mod Vælgerne, saa kan man ligesaa godt træffe den enkelte Vælger som nu Ministeren. Den høitagtede Minister har sagt, at han ikke forsvarede det Bestaaende, og at hans Indvendinger ved Lovforslaget ikke vare Forsvar for det Bestaaende; men jeg har ondt ved at opfatte det paa anden Maade. Dersom der fra den høitagtede Ministers Side eller fra ærede Medlemmers Side var fremkommet et Forslag, som kunde vinde større Bifald og dog gik i samme Retning, saa vilde jeg sige: Ja, det er klart, det er ikke det Bestaaende, der holdes paa, men saalænge Ytringerne kun gaae ud paa at bevise eller søge at bevise det Urigtige ved Forslaget, men ikke paa at frembringe Noget, der er bedre, kan man ikke godt Andet end opfatte det som et Forsvar for det Bestaaende; dette gjør jeg imidlertid ikke, fordi den høitagtede Minister har udtalt, han havde til Hensigt i sin Tid at stille Forslag i samme Retning, men jeg skal dog ikke nægte, at naar man ikke havde bedre Tillid til den høitagtede Minister, maatte hans Ord og Indvendinger virkelig let kunne rokke Tilliden; Ministeren sagde, han kunde kun bruge Titelen af dette Lovforslag; men dersom man vil slutte af de Indvendinger, som den høitagtede Minister fremkom med, kan man ikke engang troe, at han vil kunne bruge Titelen. Jeg vil derfor see bort fra disse Indvendinger og vedblivende støtte mit Haab til den Tillid, den urokkelige Tillid, jeg har til den høitagtede Ministers hele tidligere Stilling til vore kirkelige Spørgsmaal, og jeg skulde med allerstørste Rolighed see dette Lovforslag gaae til Hvile, inden det maaskee endog kom til anden Behandling, naar vi ikke havde det usalige Kirkecommissions Spørgsmaal paa Tapetet, thi det gjør, at Fremtiden ingen Løfter har for mig, at ethvert Løfte i Nutiden taber sin Betydning og Værd for mig; ikke fordi jeg tvivler paa den høitagtede Ministers Ord, men fordi jeg troer, at denne Kirkecommission netop vil blive en Pind til Ministerens Rigliste som Minister og saaledes